

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Olgy Stránské a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci **žalobce: J. M.**, bytem x, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 3. 2013, čj. 024706/KUSK/OŽP-Bab, a ze dne 29. 5. 2012, čj. 075391/2012/OŽP-Bab,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2012, čj. 075391/2012/OŽP-Bab, **s e o d m í t á .**
- II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2013, čj. 024706/KUSK/OŽP-Bab, **s e z a m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Zaplacený soudní poplatek bude žalobci vrácen z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 10. 4. 2013 se žalobce domáhá zrušení shora označených rozhodnutí žalovaného, stejně jako jim předcházejících rozhodnutí Městského úřadu Říčany (dále též „vodoprávní úřad“ či „správní orgán I. stupně“), ve věci dodatečného povolení stavby vrtané studny na pozemku p. č. x, k. ú. Kaliště u Ondřejova. Rozhodnutím ze dne 29. 5. 2012 žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 5. 3. 2012, čj. 3474/2012-MURI/OVÚ/615, kterým bylo pro

RNDr. M. Z. aj. Z. (dále též „žadatelé“) vydáno „dodatečné stavební povolení“ k uvedené studni a související povolení k odběru podzemní vody. Žalovaný v části výroků I. a III. napadené rozhodnutí vodoprávního úřadu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Rozhodnutím ze dne 5. 3. 2013 pak žalovaný zamítl odvolání žalobce a napadené rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 1. 11. 2012, čj. 44235/2012-MURI/OVÚ/615, potvrdil. Vodoprávní úřad tímto rozhodnutím vydal žadatelům dodatečné povolení stavby shora označené studny.

Žalobce v žalobě předně uvádí, že prodal část výše označené parcely v k. ú. Kaliště u Ondřejova manželům K., tu později zdědili žadatelé. Stavební úřad v Mnichovicích trval na tom, že přístup na daný pozemek musí být zajištěn cestou v rozsahu 4 m, žalobce tedy na tento požadavek přistoupil. Manželé K. zde nechali vyvrtat studnu v cestě asi 2 m od vchodu na pozemek, přičemž nad vchodem na pozemek je obecní cesta a místní parkoviště. Žalobce dodal, že podle pracovníků firmy, která studnu vrtala, je studna hluboká 43 m. Vše se podle žalobce dělo bez příslušných povolení, vědomě „na černo“, a to k zajištění silného pramenu vzhledem k okolním studnám. Stavební úřad v Mnichovicích včetně odvolacího orgánu vedl řízení tak dlouho, že žalobce promeškal soudní spor o náhradu škody za ztrátu pramene. Bylo nicméně rozhodnuto o odstranění studny a věc předána vodoprávnímu úřadu. Když začal tento úřad po delší době jednat, byla přehlížena dřívější rozhodnutí územních orgánů, stejně jako námitky žalobce. V řízení nebylo dle žalobce postupováno v souladu se správním řádem ani s vodoprávními předpisy. Studna se dle žalobce nachází na vrstevnici, kde jsou i další studny. Pokud by byla studna hluboká 30 m, asi by jeho pramen nestrhla. Studna na levé straně od Z. je podle žalobce „bez šance“. Znalec ji neregistroval, stejně jako studny dalších občanů, kteří nejsou účastníky řízení, znalecký posudek se zjevně netýká již vybudované studny. Když žalobce požadoval respektování tohoto posudku, vodoprávní úřad to odmítl. Žalobce též namítá, že část stavby je na jeho pozemku. Zdůraznil, že správní orgány upozorňoval na úkony, které je vodoprávní úřad povinen respektovat či provést, dále na rozhodnutí územních orgánů, včetně samosprávy, požadoval vedení spisu podle správního řádu k zabránění manipulace s důkazy ve spisu a namítl nesprávné právní posouzení věci a neúměrnou dobu řízení.

Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Ve vyjádření k žalobě předně upozornil na to, že žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí čj. 075391/2012/OŽP-Bab po marném uplynutí lhůty k podání žaloby. Jak dále konstatoval, žalobce neuvádí z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Žalobce ani netvrdí, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné. Nelze však pouze tvrdit vady řízení nebo rozhodnutí, je nutno uvést, jakých konkrétních nezákonných postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl podle žalobce správní orgán dopustit a rovněž právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost. Po shrnutí dosavadního průběhu správního řízení pak žalovaný dodal, že žalobce vznáší námitky i do vodoprávního řízení o povolení k odběru podzemních vod, přestože žalobou může napadnout pouze rozhodnutí o povolení stavby. Za nedůvodnou považuje námitku, že věc byla nesprávně právně posouzena. Podle žalovaného byla stavba dodatečně povolena, neboť byly splněny podmínky § 129 odst. 2 a odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2012. K námitce týkající se neúměrné doby řízení žalovaný uvedl, že řízení probíhalo sice v delším časovém úseku, avšak bylo to způsobeno nutností vést několik správních řízení s odlišným obsahem současně. Jak dodal, žalobce si musí být vědom, že na délce řízení nese také svůj podíl opakovanými námitkami a podáními. Žalobce se odvolával za dobu řízení celkem pětkrát, což činí 300 dnů odvolacího řízení. K tvrzení žalobce, že studna se stavěla bez povolení a v bezprostřední blízkosti jedné ze studen na vrstevnici, žalovaný uvedl, že žádost o dodatečné povolení stavby byla doložena zákonnými přílohami

a tuto námitku taktéž považuje za nedůvodnou. K tomu, že námitky žalobce se neřešily a byly přehlíženy, žalovaný uvedl, že žalobce neuvádí konkrétní námitky, které zůstaly neřešeny. Žalobce podával odvolání proti všem rozhodnutím vodoprávního úřadu, podal stížnost na pracovníka Městského úřadu Říčany, podával nesouhlasná stanoviska v řízení. Na všechna podání žalobce správní orgány reagovaly, námitka proto podle žalovaného není důvodná. Co se týče tvrzení žalobce, že část stavby je na jeho pozemku, jde o námitku uplatněnou až v odvolání proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Žalobce prodal část svého pozemku nyní vedenou pod p. č. x k. ú. Kaliště u Ondřejova, ale nikdy nedovolil tento pozemek oplotit nebo jinak v terénu vymežit. Při místním šetření na místě samém, při hydrogeologickém posouzení na místě samém, ani z jiných dokladů nebylo zjištěno, že by stavba byla umístěna na jiném pozemku, a to ani částečně. Pozemek byl pro účely dodatečného stavebního povolení geodeticky zaměřen a je zakreslen v katastrální mapě. Pokud žalobce tvrdí, že je stavba umístěna na jeho pozemku, nese důkazní břemeno a musí své tvrzení prokázat, přičemž tuto možnost měl již v prvostupňovém řízení. Pokud ponechává svá tvrzení v obecné rovině, nelze k nim přihlížet a ani tato námitka tak není důvodná. Stejně tak není dle žalovaného důvodná námitka žalobce týkající se vedení správního spisu. Žalovaný provedl dne 15. 4. 2011 jeho kontrolu a zjistil, že spis je veden v souladu se zákonem.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, pokud jde o zpochybněný termín podání žaloby, že rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2013 se obsáhle zabývá celou problematikou sporu, která se ve všech rozhodnutích stále opakuje, podání žalobce je proto v pořádku. Žalobce zopakoval, že správní spis odpovídá stavu, který popsal ve své stížnosti ze dne 12. 10. 2010, je do něj možno jednotlivé listiny libovolně vkládat či je vyndávat. Dále uvedl, že žalovaný ignoroval znalce. Žalobce též upozornil na chyby hydrologického stanoviska ze dne 10. 4. 2005 a vyslovil pochybnost, zda s ohledem na chyby lze stanovisku věřit v tom, že studna má 30 m. Podle žalobce to, kde je stavba skutečně umístěna, prokazuje jediný fotografický snímek, na kterém je studna „až nahoře u vchodu na cestu“, tento snímek žalobce k replice připojil. O umístění stavby mělo podle žalobce proběhnout stavební řízení. Studna je na cestě, která byla takto vymezena územním rozhodnutím obce a příslušným stavebním úřadem, vodoprávní úřad si podle žalobce přisvojil práva, která mu nepřísluší. Projekt studny od Ing. F. je podle žalobce vadný nejen umístěním studny, a proto jej stavební úřad nenechal projít ani řádným stavebním řízením. Závěrem pak žalobce klade otázku, zda může vodoprávní úřad rozhodovat o umístění stavby na cestě. K replice k vyjádření žalovaného žalobce připojil kopii své stížnosti ze dne 10. 10. 2010 adresované žalovanému proti rozhodnutí Ing. J. W. ze dne 13. 9. 2010 a současně přiložil svůj dopis ze dne 1. 4. 2011 adresovaný vedoucímu oddělení odboru životního prostředí a zemědělství žalovaného, ve kterém žádá řádné vedení správního spisu.

Z předloženého správního spisu zjistil soud následující relevantní skutečnosti:

Městský úřad Mnichovice, stavební úřad, rozhodnutím ze dne 3. 6. 2005 čj. 2259/2004, povolil O. K. umístění vrtané studny na pozemku parc. č. x v k. ú. Kaliště u Ondřejova. Odbor územního a stavebního řízení žalovaného však svým rozhodnutím ze dne 12. 7. 2006, čj. 94528/2006/KUSK, uvedené rozhodnutí stavebního úřadu zrušil s tím, že „*při stavebním dohledu zjistil, že na předmětném místě je již opravdu realizovaný vrt vystrojen čerpadlem a studna je již umístěna Stavební zákon neumožňuje vydat dodatečné územní rozhodnutí. Rozhodovat o jejím umístění je tedy již bezpředmětné. Musí být zahájeno řízení o odstranění stavby a navrhovatel požádá příslušný vodoprávní úřad o dodatečné povolení stavebního díla.*“ V návaznosti na to stavební úřad územní řízení rozhodnutím ze dne 5. 9. 2006, čj. 2259/04, zastavil.

Dne 25. 1. 2007 se na vodoprávní úřad obrátila M. Z. (která se později stala spoluvlastníkem daného pozemku) jako zástupkyně O. K. se žádostí o dodatečné povolení vodního díla (studny) na pozemku parc. č. x v k. ú. Kaliště u Ondřejova. Dne 18. 1. 2011 pak požádal O. K. o povolení odběru podzemních vod pro potřeby jednotlivých občanů.

Po několika rozhodnutích vodoprávního úřadu o uvedené žádosti, které byly zrušeny žalovaným a věc vždy vrácena vodoprávnímu úřadu k dalšímu řízení, se ve věci dne 22. 11. 2011 uskutečnilo ústní jednání, o němž byl sepsán protokol čj. 62360/2011-MURI/OVÚ/615, z něhož se mimo jiné podává, že *„na místě samém bylo zjištěno, že studna se nachází na pozemku p. č. x k. ú. Kaliště u Ondřejova. Nepotvrdilo se podezření, které uvádí pan M., že studna je na komunikaci, případně na pozemku pana M.. Studna pana M. není ve vzdálenosti do 20-ti metrů. Dle názoru vodoprávního úřadu a hydrogeologického posudku nedojde k ovlivnění spodních hladin okolních jímacích objektů“*.

Vodoprávní úřad následně rozhodnutím ze dne 5. 3. 2012, čj. 3474/2012-MURI/OVÚ/615, k žádosti J. Z. a RNDr. M. Z. vydal „dodatečné stavební povolení“ ke stavbě vodního díla: studna vrtaná – trubní o průměru 155 mm, hloubka 30 m na pozemku p. č. x v k. ú. Kaliště (výrok I.), povolil odběr podzemní vody (výrok II.) a rozhodl o vznesených námitkách. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 26. 3. 2012 odvolání, na základě kterého žalovaný rozhodnutím dne 29. 5. 2012, čj. 075391/2012/KUSK/OŽP-Bab (napadeným projednávanou žalobou), odvolání podané proti výroku II. napadeného rozhodnutí zamítl jako nepřipustné, neboť žalobce ze zákona nepatří do okruhu účastníků řízení o odběru podzemní vody, a ohledně výroků I. a III. zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil k novému projednání vodoprávnímu úřadu.

Dne 1. 11. 2012 vydal vodoprávní úřad rozhodnutí čj. 44235/2012-MURI/OVÚ/615, kterým k žádosti výše uvedených žadatelů vydal dodatečné povolení stavby ke stavbě shora označeného vodního díla. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 23. 11. 2012 další odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 3. 2013, čj. 024706/KUSK/OŽP-Bab (taktéž napadeným projednávanou žalobou), zamítl a napadené rozhodnutí vodoprávního úřadu potvrdil. Podle žalovaného vodoprávní úřad náležitě odůvodnil své rozhodnutí, vypořádal se s námitkami účastníků a vyhodnotil splnění podmínek stanovených v § 129 odst. 2 stavebního zákona pro možnost dodatečného povolení stavby.

Součástí správního spisu je též vyjádření Městského úřadu Mnichovice, stavebního úřadu, ze dne 28. 1. 2011, čj. SÚ/75/11/NBo, podle něhož se pozemek parc. č. x v k. ú. Kaliště u Ondřejova nachází v zastavěném území obce, přičemž umístění stavby vrtané studny je v souladu se záměry územního plánování. Dále je zde „odborné hydrogeologické stanovisko“ soudního znalce z technického oboru: studny, M. P. ze dne 10. 4. 2005, v němž je mimo jiné výslovně uvedeno: *„vzhledem ke vzdálenosti nejbližší sousední studny na pozemku č. kat. x (pozemek žalobce, pozn. soudu) nemůže nová studna vzniklá přeměnou z hydrogeologického průzkumného vrtu na pozemku p. č. x tuto nejbližší studnu ovlivňovat“*. Součástí správního spisu je též „posouzení hydrogeologických poměrů“ zpracovaného Mgr. Z. T. v listopadu 2006, z něhož plyne, že *„na základě orientační čerpací zkoušky ... a vzhledem k závěrům hydrogeologického odborného stanoviska ... lze předpokládat, že k negativnímu ovlivnění okolních studní hydrogeologickým průzkumným vrtem nedojde“*. Z technického projektu dané studny zpracovaného autorizovaným technikem pro vodohospodářské stavby se specializací na stavby zdravotně technické Ing. M. F. v listopadu 2006 vyplývá, že daná studna má být zhotovená jako vrtaná do hloubky 30 m.

Krajský soud v Praze se s ohledem na pochybnosti vyslovené žalovaným ve vyjádření k žalobě zabýval nejprve tím, zda projednávaná žaloba byla podána včas a je věcně projednatelná. Podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu „*podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou*“. Jak potom plyne z ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) téhož zákona, žaloba musí mimo jiné obsahovat „*žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné*“. Nejsou-li splněny podmínky řízení (žaloba nemá odpovídající náležitosti) nebo byl návrh podán opožděně, soud návrh (žalobu) odmítne [viz § 46 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.].

Pokud jde o napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2012, čj. 075391/2012/KUSK/OŽP-Bab, žalobci bylo doručeno již dne 8. 6. 2012, přičemž projednávaná žaloba byla u zdejšího soudu podána až dne 10. 4. 2013. Dvoutříměsíční lhůta k podání žaloby tedy zachována nebyla, a soud proto postupoval podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a žalobu v této části odmítl. Vzhledem k tomu, že návrh byl před zahájením prvního jednání v části napadající rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2012 odmítnut, postupoval soud současně podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle něhož soud za těchto okolností vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Žalobci se tedy vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, který byl zaplacen za danou žalobu v části napadající uvedené rozhodnutí.

Ve vztahu k druhému žalobcem napadenému rozhodnutí, tedy rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2013, čj. 024706/KUKS/OŽP-Bab, je třeba předeslat, že toto bylo žalobci doručeno dne 8. 3. 2013, a žaloba je tedy v této části včas. Jde-li o pochybnosti žalovaného týkající se toho, zda projednávaná žaloba vůbec obsahuje žalobní body, zdejší soud připomíná, že konstantní judikatura správních soudů i Ústavního soudu je postavena na tom, že při posouzení, zda se jedná či nejedná o řádně formulovaný žalobní bod, případně, zda žaloba vůbec nějaký dostatečně individualizovaný žalobní bod obsahuje, je nutno respektovat principy materiálního právního státu a především samotné poslání správního soudnictví a neuchylovat se k přepjatému formalismu. Žaloba samozřejmě musí alespoň v hrubých rysech obsahovat, jaké vady žalobce v rozhodnutí či v postupu žalovaného spatřuje. Nepřiměřeně přísný výklad náležitostí správní žaloby by však představoval nepřipustný zásah do práva na soudní ochranu proti rozhodnutí orgánů veřejné správy. Ostatně i z toho, že sám žalovaný se v rámci svého vyjádření k žalobě žalobními námitkami na dvou stranách textu věnuje, je více než zřejmé, že určité výhrady k jeho napadenému rozhodnutí jsou z projednávané žaloby seznatelné. Na druhou stranu je nutno uvést, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není totiž na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobceva advokáta [srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78 (č. 2162/2011 Sb. NSS)].

V návaznosti na výše uvedené proto lze učinit dílčí závěr, podle něhož projednávaná žaloba v části brojící proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2013, čj. 024706/KUKS/OŽP-Bab, je věcně projednatelná. Proto soud přezkoumal označené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán, jakož i řízení předcházející vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není

důvodná. Ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci s takovým postupem soudu nevyjádřili svůj nesouhlas.

Kromě popisu okolí sporné stavby vodního díla (studny), předchozího průběhu správního řízení a obecně vznesených pochybností žalobce, které však nemohou naplňovat shora vymezené požadavky na soudně přezkoumatelný žalobní bod („manipulace s důkazy ve spisu“, „nebylo postupováno v souladu se správním řádem ani s vodoprávními předpisy“, „nesprávné právní posouzení věci“, „přehlížení dřívějších rozhodnutí správních orgánů a námitek žalobce“) žalobce v rámci žaloby předně zpochybňuje hloubku studny s tím, že pokud by skutečně byla hluboká 30 m, nemohla by strhnout jeho pramen. K tomu žalobce dodává, že znalec neregistroval ostatní studny v okolí. Další samostatně vznesenou námitku pak představuje tvrzení žalobce, že část dané stavby se nachází na jeho pozemku, což dovozuje z fotodokumentace založené ve správním spise. Vedle toho pak žalobce v rámci žaloby namítá též neúměrnou délku daného řízení.

K výše vymezeným žalobním bodům, které lze přezkoumat, je třeba předeslat, že předmětná stavba studny byla uskutečněna bez příslušného povolení a v návaznosti na to žadatelé požádali o její dodatečné povolení. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, stavbu lze dodatečně povolit, *„pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem“*. Jak plyne z odst. 3 téhož ustanovení, pokud jde o takovou stavbu podle odst. 2, pak *„stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.“*

Ke shora uvedeným obecným námitkám žalobce pak soud pouze uvádí, že žalobce blíže nespecifikuje, kdy a které správní orgány byly nečinné, jaké konkrétní námitky či rozhodnutí byla přehlížena, s jakými důkazy a jak bylo manipulováno či jaká konkrétní ustanovení právních předpisů byla porušena. Ze správního spisu vyplývá, že studna byla postavena bez stavebního povolení, proto vodoprávní úřad nejdříve zahájil řízení o odstranění stavby této studny, k žádosti o dodatečné povolení vodního díla řízení o odstranění stavby přerušil a zahájil řízení o vydání dodatečného stavebního povolení ke zřízení vodního díla a o povolení k odběru podzemních vod. Nelze usuzovat jen z toho, že nebylo všem z četných podání žalobce vyhověno, že by je správní orgány přehlížely. Naopak k odvolání žalobce byla opakovaně rozhodnutí vodoprávního orgánu zrušena, a jak dále plyne ze správního spisu, správní orgány reagovaly na všechna podání žalobce.

K námitce žalobce, podle něhož skutečná hloubka studny není 30 m, soud uvádí, že správními orgány zjištěný stav má oporu ve správním spisu. Kromě obecných domněnek žalobce ze správního spisu neplyne jakákoliv indicie zpochybňující, že by údaj o hloubce studny neodpovídal vydanému povolení. Jak soud ověřil, podkladem dodatečného povolení stavby dané studny a součástí správního spisu byla projektová dokumentace zpracovaná Ing. M. F., autorizovaným technikem pro vodohospodářské stavby, a odborné hydrogeologické stanovisko zpracované M. P., soudním znalcem z technického oboru studny s odbornou způsobilostí v hydrogeologii. Z těchto podkladů správního orgánu vyplývá, že byl proveden hydrogeologický průzkumný vrt hluboký 30 m (později bez povolení upraven na domovní

vrtanou studnu). Zmiňuje-li žalobce ohledně hloubky vrtu informace od „pracovníků firmy, která studnu vrtala“, upozorňuje soud též na to, že součástí výše označeného hydrogeologického stanoviska jsou též „Technická zpráva k hydrogeologickému průzkumnému vrtu“ ze dne 29. 8. 2003 a „Protokol o čerpací zkoušce“ z téhož dne vystavené právě zhotovitelem vrtu (STUDNÁŘSTVÍ S. Z.), které obě jako hloubku vrtu uvádí taktéž 30 m. Stejně tak není možno souhlasit se žalobcem v tom, že by okolní studny (či jeho studna) nebyly „znalcem registrovány“. Jak plyne ze shora reprodukováného správního spisu, odborná posouzení i technický projekt ing. M. F. se vztahem daného vrtu (studny) a studní okolních zabývají s tím, že v odborném hydrogeologickém stanovisku je dokonce výslovně zmíněn pozemek žalobce se studnou. Tuto žalobní námitku tedy soud nemohl shledat důvodnou.

Namítá-li žalobce, že část předmětné stavby (studny) se nachází na jeho pozemku, je třeba uvést, že žalovaný se mýlí v tom, že by žalobce tuto námitku vznesl až v odvolání proti rozhodnutí vodoprávního úřadu, neboť tento správní orgán se shodnou námitkou zabýval již v předchozím řízení (viz protokol o ústním jednání ze dne 22. 11. 2011). K tomu je nicméně třeba uvést, že předmětná stavba byla v průběhu celého řízení projektována (a povolena) pro pozemek p. č. x k. ú. Kaliště u Ondřejova, který je taktéž uveden v napadeném rozhodnutí vodoprávního úřadu jako pozemek stavby studny, přičemž vlastníky uvedeného pozemku jsou žadatelé a nikoliv žalobce. K tomu soud dodává, že je třeba důsledně rozlišovat mezi stavbou nepovolenou a stavbou neoprávněnou. Stavba je neoprávněná tehdy, stavěl-li někdo na cizím pozemku, aniž by mu svědčil právní titul, umožňující tuto stavbu na cizím pozemku zřídit, přičemž je nerozhodné, zda stavebník měl stavební povolení, či samotné vědomí vlastníka pozemku, resp. státních orgánů (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2004, sp. zn. 22 Cdo 2612/2003). Je-li stavba na základě stavebního povolení částečně postavena na cizím pozemku, není to důvod pro odstranění stavby podle stavebního zákona (nejedná se o stavbu nepovolenou), ale vlastník dotčeného pozemku se musí domáhat rozhodnutí civilního soudu ohledně odstranění neoprávněné stavby (viz ustanovení § 1085 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb.). Ani tato žalobní námitka tedy nemůže být důvodná. Nad rámec výše uvedeného soud doplňuje, že pokud žalobce tvrdí, že stavba je na jeho pozemku, je na něm, aby své tvrzení prokázal, k čemuž je třeba dodat, že pouze z fotografií tato skutečnost zjiitelná v zásadě není.

Pokud pak jde o žalobcem namítanou délku řízení před správními orgány, k té soud uvádí, že případné vady řízení před správním orgánem mohou být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu pouze tehdy, pokud mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, čj. 6 A 12/2001-51, č. 23/2003 Sb. NSS). I kdyby soud dal v otázce délky řízení žalobci za pravdu, délka řízení v dané věci bez dalšího nemohla vést k nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé. Proto ani tato žalobní námitka nemůže být důvodná.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. s tím, že ve věci úspěšnému žalovanému žádné náklady nevznikly, proto žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. dubna 2015

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová